

Suzanne Vermeer

BONBINI BEACH

Uitgeverij Eenvoudig Communiceren | Lezen voor Iedereen

eenvoudigcommuniceren.nl | lezenvoriedereen.be

Voor meer informatie over *Leeslicht*: leeslicht.nl

© 2012/2024 Suzanne Vermeer

Deze uitgave is een bewerking van de thriller *Bon Bini Beach*,
oorspronkelijk gepubliceerd door uitgeverij A.W. Bruna.

Bewerkt door: Carola Janssen

Redactie en vormgeving: Eenvoudig Communiceren

Coverbeeld: Eenvoudig Communiceren

© 2025 | Uitgeverij Eenvoudig Communiceren, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand
of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch,
mechanisch door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 8696 794 0

NUR 286

Suzanne Vermeer

BONBINI BEACH

IN MAKKELIJKE TAAL

leeslicht

Dit boek heeft het keurmerk Makkelijk Lezen

De mensen in dit boek

Lilian de Groot: studente, vriendin van Do.

Do Werner: studente, vriendin van Lilian, heeft een rijke vader.

Charles Werner: vader van Do, heeft een bedrijf WernComp, heeft een huisje op Aruba.

Leroy Martina: werkt voor Charles Werner op Aruba en rijdt een taxi.

Harry: bewaker van vakantie-park Bon Bini Beach.

Dave: Canadees, werkt met vrienden in een chic hotel bij een eiland.

Chuck: Amerikaan, vriend van Dave.

Jerome: Amerikaan, vriend van Dave.

Marc: Amerikaanse student, vriend van Todd, viert vakantie op Aruba.

Todd: Amerikaanse student, vriend van Marc, viert vakantie op Aruba.

Sergeant Snellen: Arubaanse politieman.

Enrique Fernandes: Arubaanse crimineel.

Pepe: de maat van Fernandes.

Thomas van Dorp: oud-collega van Do's vader, kent Do en Lilian al heel lang.

Gerda en Henk de Groot: ouders van Lilian.

1. Wil je mee?

Lilian is net wakker geworden. Ze ligt in bed en staart naar het plafond van haar kleine zolder-kamer. Lilian studeert kunst-geschiedenis en woont hier nu een week.

Ze heeft een waslijn gespannen tussen haar klerenkast en het raam. Er hangen een paar shirts en topjes. Aan de muur hangt een poster met zonnebloemen, geschilderd door Vincent van Gogh. Haar kamer is wel héél klein, denkt ze. Waarom heeft zij geen rijke vader? Net zoals haar vriendin Do? Dan had ze ook haar eigen appartement in een dure wijk.

Haar telefoon gaat. Het is Do, haar beste vriendin. Ze kennen elkaar al vanaf de basisschool.

‘Lil, luister. Wat doe je in de vakantie?’, vraagt Do. ‘Ik weet het nog niet. Misschien met mijn ouders naar een camping in Frankrijk. Maar ik heb daar niet zo’n zin in.’

‘Ik ga naar Aruba.’

‘Wauw!’

‘Ja, zeg dat wel. En raad eens: ik mag iemand meenemen!’

Het duurt even, maar dan begrijpt Lilian het.

‘Je bedoelt mij? Mag ik mee naar Aruba?’

‘Ja, ik bedoel jou. Wil je? Mijn vader betaalt alles.
Ook de reis.’

‘Ja, natuurlijk wil ik dat. Dus ...’

‘Dus dan gaan we gewoon. We vertrekken over
twee weken.’

‘Helemaal geweldig! Stukken beter dan een
camping!’

Lilian wrijft de slaap uit haar ogen en staat op. Ze
moet nog veel doen! Het aan haar ouders vertellen.
Kleren uitzoeken. Bikini kopen. Geld wisselen ...

2. De reis

Het is twee weken later. De nacht voor de reis slaapt Lilian nauwelijks. Op het vliegveld duurt het lang voor ze aan boord kunnen gaan. De twee vriendinnen winkelen wat en hangen in koffie-tentjes. Maar dan is het zover. Ze mogen vóór de andere passagiers het vliegtuig in. Voor Lilian is het de eerste keer dat ze business-class vliegt. De stoelen zijn groot en luxe. Do vindt het allemaal normaal. Maar Lilian geniet.

Lilian kijkt door het raampje van het vliegtuig. Onder haar ligt de oceaan. De grote reis is begonnen. Ze is blij dat ze even weg is van haar studie. Weg van haar ouders ook, van heel Nederland eigenlijk. Er is de afgelopen weken veel gebeurd. Te veel. Lilian kijkt naar haar vriendin. Zelfs Do heeft ze niets verteld. Hopelijk kan dat in deze vakantie. Maar nu nog niet, denkt ze. Eerst naar Aruba.

Ze sluit haar ogen. Aruba! Ze wil daar lol hebben. Lekker bruin worden. Mensen ontmoeten. Feesten. Chillen op de Antillen! Lilian glimlacht. Ze voelt zich slaperig worden. En ze doet haar ogen lekker dicht.

3. Bon bini op Aruba

Na tien uur vliegen, zet de piloot de landing in. Laag over het water vliegen ze naar de luchthaven van Aruba. Met een schokje raken de wielen de grond. Het vliegtuig remt snel af.

Als de deuren opengaan, stappen ze als eersten uit. In de slurf naar de hal staan twee mannen in groene uniforms. De grootste van de twee zegt vriendelijk: *'Bon bini na Aruba.'*

'Zegt die man nou 'bon bini' tegen ons?', vraagt Do. 'Grappig. Het strand bij ons huisje heet Bon Bini Beach.'

'Ze spreken hier Papiamento', zegt Lilian. 'Ik heb het opgezocht. Bon bini betekent welkom ...'

Er komt een donkere jongen naar hen toe. Hij heeft halflang haar en een kapotte zonnebril op zijn neus. 'Zijn jullie toevallig Do Werner en Lilian de Groot?', vraagt hij.

'En werk jij toevallig voor WernComp?', vraagt Do hem.

Hij glimlacht breed. Hij mist een voortand.

'Yep. Ik ben Leroy Martina. Kom maar mee.'

Honderd meter verder staat een oude, gedeukte, gele taxi. Leroy doet de koffers achterin.

‘Jeetje! Wat is dit voor een wrak?’, vraagt Do.

‘Wrak? *Miss*, dit is mijn eigen auto. Ik moet ook taxi rijden. Van die paar centen van je vader, kan ik niet leven.’

Hij houdt een portier open en ze stappen in. Zelf stapt hij voorin. Dan rijden ze weg.

Alle raampjes staan open. Hun haren wapperen door de warme wind. Ze zien palmbomen en al steeds meer huizen langs de weg, in allerlei kleuren. En opeens zitten ze midden in de stad. Op terrasjes zitten mensen te eten en te drinken. Iedereen ziet er zomers en zorgeloos uit.

Dan rijden ze de binnenstad alweer uit. Het land wordt droog en heuvelachtig. Er zijn meer cactussen dan bomen. Leroy stuurt de auto een zijweg op. Daar ligt een vakantie-park met een stuk of twintig huisjes. Het terrein is veel groener, met bomen en struiken. Er staat een hek omheen.

De weg komt uit bij een slagboom. Er staat een groot bord met ‘*WELCOME TO BON BINI BEACH*’.

Lilian lacht.

‘Dat betekent dus: welkom op strand Welkom.’

Leroy praat met een dikke man bij de slagboom. Die kijkt de auto in en steekt als groet zijn hand op. Hij doet de slagboom omhoog.

‘Dit is Harry, de bewaker van het park’, vertelt Leroy hun.

De auto rijdt langzaam naar de huisjes. Ze stoppen bij huisje nummer 19.

Leroy opent de voordeur voor hen. Hij maakt een buiging.

‘Dames, ga uw gang!’

De woonkamer is heel luxe. Er staan luie stoelen voor een tv. Door een glazen schuifpui kom je op een veranda. In de tuin is een zwembad. Er zijn drie slaapkamers.

‘Ongelofelijk’, zegt Lilian.

Leroy wijst op een hoek in de woonkamer.

‘Hier is een computer. In de garage staan een jeep en twee scooters. Hier op tafel ligt mijn telefoon-nummer. En dat van Harry, de bewaker bij de slagboom.’

Leroy vertrekt en Do duwt hem nog snel een bank-biljet in de hand.

‘Bedankt.’

Even later horen ze Leroys gele taxi wegrijden.

In de keuken trekt Lilian de deuren van een grote koelkast open.

‘Do! Moet je dit zien!’

De koelkast zit vol. Er is frisdrank, bier, vlees, vis, groenten en fruit. Ook zijn er kannen met vers sap.

‘Hier houden we het wel een paar weken uit’, zegt Do lachend. ‘Maar laten we nu eerst Oranje-stad gaan verkennen!’

4. Witte wijn

Ze lopen in het gezellige centrum van Oranje-stad. 'Zullen we wat gaan drinken?', vraagt Lilian.

Ze kiezen een terrasje op een plein. Het tentje heet La Mamba.

Nog voor ze iets kunnen bestellen, komt er een jongen op hen af.

'Willen jullie iets van me drinken?'

Lilian antwoordt direct: 'Nee, bedankt. Als we gezelschap willen, hoor je het wel.'

De jongen vertrekt.

Do trekt haar wenkbrauw op.

'Wat krijgen we nou? Misschien was het wel de liefde van je leven. En vooral: hij wilde ons een gratis drankje geven!'

'Gratis drankjes bestaan niet', zegt Lilian. 'Zo iemand wil er altijd iets voor terug.'

Do lacht.

'Daar heb je misschien wel gelijk in. Maar dat hoeft geen slecht idee te zijn.'

Ze bestellen twee witte wijn. Do neemt flinke slokken. Zodra haar glas leeg is, bestelt ze nog een glas. En nog een. Lilian doet het wat rustiger aan. Het wordt steeds gezelliger.

Ze ontmoeten een groepje studenten uit Amerika en Canada. Ze werken allemaal in grote hotels op het eiland. Dave, een knappe Canadees, heeft duidelijk interesse in Do.

Chuck, een gespierde Amerikaan, is naast Lilian komen zitten.

In het begin heeft Lilian nog moeite met zijn accent. Maar het Engels gaat haar steeds beter af. Chuck stelt haar veel vragen.

‘Hoe is het om in Nederland te wonen? Kom je vaak in Amsterdam? Zitten er blote vrouwen voor de ramen? Zijn er overal drugs te koop?’

Lilian heeft het goed naar haar zin. Maar ze ziet ook dat Do echt dronken is.

Chuck legt zijn hand op Lilians schouder.

‘Heb je misschien zin om met mij over het strand te wandelen?’, vraagt hij.

‘Nee, ik moet een beetje op mijn vriendin passen. Die kan beter naar huis gaan.’

‘Laat haar toch. Dave zorgt wel voor haar.’

Lilian denkt even na. Dan pakt ze haar telefoon.

Ze heeft het nummer van Leroy opgeslagen en belt hem. Het duurt lang voor hij opneemt.

‘Leroy, sorry, kun je ons misschien ophalen? We zitten in Oranje-stad. In La Mamba.’

‘Weet je wel hoe laat het is?’

Leroy klinkt geïrriteerd.

‘Sorry, maar ik weet niet wie ik anders moet bellen’,
zegt Lilian.

‘Oké, ik kom eraan. Over tien minuten ben ik bij
jullie. Zorg dat je buiten staat.’

Lilian loopt naar Do en tikt op haar schouder.

‘We moeten weg, Do. Leroy komt ons ophalen met
zijn taxi.’

‘Ik wil hier blijven, Lil. Bij Dave en de anderen. De
nacht is nog jong!’

Meteen laat ze een boer.

Lilian weet haar met hulp van Dave naar buiten te
krijgen. Daar boert Do weer. Het ruikt zuur.

Als Leroy eraan komt, ziet hij meteen hoe dronken
Do is.

Boos zegt hij: ‘Als je het waagt te kotsen in mijn
auto ... Dan laat ik je alles zelf opruimen.’

Do belooft dat dat niet zal gebeuren. Lilian is er niet
heel zeker van.

Dave is al nergens meer te bekennen.

Onderweg wordt Do toch ziek. Gelukkig zijn de
raampjes van de auto open. Do steekt haar hoofd
naar buiten en geeft over. Zo wordt alleen de
buitenkant van het portier vies.

Leroy rijdt helemaal tot aan de garage-deur van
nummer 19.

Samen met Lilian sjouwt hij Do naar binnen. Ze leggen haar op bed.

‘Ga maar even naar de woonkamer’, zegt Lilian.

‘Dan knap ik haar een beetje op.’

Als hij weg is, wast ze Do’s gezicht en handen.

Daarna trekt ze haar vriendin haar kleren uit.

Met moeite doet ze haar een T-shirt aan. Op het nachtkastje zet ze een glas water. Ze laat het licht aan. Zo ziet Do waar ze is, als ze wakker wordt.

In de woonkamer ziet ze Leroy op de bank hangen.

Hij heeft zichzelf een glas whisky ingeschonken.

‘Zal ik bij jou blijven vannacht?’, vraagt Leroy bot.

Lilian kijkt hem verbaasd aan.

‘Wat denk jij nou? Dat je met me naar bed mag?’

Alleen omdat je ons hebt opgehaald?’

Leroy neemt een grote slok.

‘Dit hoort allemaal niet bij mijn taken, weet je.

Normaal gesproken word ik hiervoor betaald.’

‘Dat moet je maar met WernComp regelen’, antwoordt ze koel. ‘Ik zal Do vragen of ze haar vader belt. Dan kan die jou een bonus geven.’

‘Dat is niet nodig. Maar ik ben niet jullie loop-jongen.’

Hij zet ruw zijn glas op tafel. Met grote stappen loopt hij weg. De voordeur valt met een klap achter hem dicht.

5. Een bonkend hoofd

Do wordt de volgende dag pas rond half een wakker. Lilian ligt dan al aan het zwembad te zonnen. Als ze Do ziet, lacht ze.

‘O la la! Jij voelt je vast niet goed.’

‘Nou, bedankt’, zegt Do. ‘Mijn hoofd bonkt. Ik heb een ongelofelijk vieze smaak in mijn mond. Alsof een hond erin gescheten heeft! M’n lijf doet pijn. Ik heb honger én ik ben misselijk. Verder gaat het goed.’

‘Jij moet eerst maar eens veel sap drinken. En dan eten. En dan douchen.’

Lilian maakt een stevig ontbijt voor Do. Die eet er flink van.

‘Je had gelijk: dat had ik nodig.’

‘Je zoop ook echt alles door elkaar. Je hing aan die jongen z’n nek!’

‘O ja, die jongen. Hoe heette hij ook weer?’

‘Dave.’

‘Dat is waar ook. Ik weet nog wel waar hij werkt.’

‘Waar dan?’

‘In een hotel met een eigen eiland. Voor de kust van Oranje-stad. Blijkbaar is het hartstikke luxe en mooi.’

‘Dat klinkt goed.’

Do knikt.

‘Hij heeft ons uitgenodigd om te komen kijken.
Dat kunnen we wel een keer doen.’

Na het ontbijt gaan ze zonnen aan het zwembad.
Lilian doet haar bovenstukje uit. Ze smeert haar
borsten in met zonnebrand-olie. Do kijkt haar
verrast aan.

‘Hier ziet niemand ons.’

Do aarzelt even. Dan volgt ze Lilians voorbeeld.

‘Wil je mijn rug insmeren?’

Terwijl Lilian de olie in wrijft, ziet ze een beweging
bij het huis. Het is Leroy! Hij staat bij de deur van
de garage.

‘Leroy ...’, fluistert ze tegen Do. ‘Hij bespiedt ons.’

Meteen springt Do op. Woedend loopt ze op
hem af. Met grote stappen, gewoon zonder
topje.

‘Leroy! Ben je nou helemaal gek geworden!

Oprotten!’, roept ze kwaad. ‘Anders bel ik mijn vader.
En dan ben je je baantje kwijt!’

Leroy zegt niks, maar kijkt wel nog even naar haar
borsten. Dan loopt hij snel weg. Ze horen zijn taxi
starten.

‘Niet te geloven, toch?’ Do is nog steeds boos. ‘Wat
een lef!’

Lilian doet haar bovenstukje weer aan.

‘Echt een engerd.’

‘Ik ben niet bang voor hem’, zegt Do. ‘En ik meen het. Nog één keer en mijn vader ontslaat hem.’

Die avond besluiten ze weer in Oranje-stad te gaan eten. Omdat ze Leroy niet willen zien, bellen ze een taxi. Ze eten Mexicaans en blijven lang zitten praten in het restaurant. Do bestelt steeds opnieuw koffie met likeur. Als ze de derde koffie op heeft, draait ze zich naar Lilian toe.

‘Oké, Lil. Waar gaan we nu heen?’, vraagt ze.

‘Maakt me niet uit’, antwoordt Lilian.

‘Ik wil Dave en die Amerikanen wel weer opzoeken.

Laten we naar La Mamba gaan.’

Do maakt een paar dans-pasjes.

‘Hallo Aruba! We gaan feesten!’

Lilian moet glimlachen.

‘Jij bent echt niet goed wijs.’

‘Klopt’, zegt Do vrolijk. ‘Ik ben helemaal gek. En na vanavond weet heel Aruba dat.’